

АГАТА КРИСТИ
ОТВЛЕЧЕНИЯТ МИНИСТЪР-
ПРЕДСЕДАТЕЛ

Превод от английски: Борис Миндов, 1980

chitanka.info

Сега, когато войната^[1] и нейните проблеми принадлежат към миналото, струва ми се, че мога спокойно да разкрия на света ролята, която моят приятел Поаро изигра в момент на национална криза. Тайната бе добре запазена. Нито думица не стигна до печата. Ала днес, когато тайнствеността е вече излишна, мисля, че е справедливо Англия да узнае какво дължи на моя чудат, дребен приятел, чийто изумителен мозък така изкусно предотврати голяма катастрофа.

Веднъж след вечеря — няма да посочвам точната дата; достатъчно е да кажа, че това ставаше по времето, когато „Мир чрез преговори“ беше девиз, повтарян папагалски от враговете на Англия — седяхме с моя приятел в апартамента му. След като ме освободиха от действителна военна служба поради инвалидност, назначиха ме в наборната комисия и ми стана навик винаги след вечеря да се отбивам при Поаро и да беседвам с него за интересните дела, които имаше в момента.

Опитах се да завържа разговор за сензацията на деня — атентата срещу мистър Дейвид Макадъм, министър-председателя на Англия. Информациите на вестниците явно бяха грижливо цензурирани. Не се даваха никакви подробности; съобщаваше се само, че министър-председателят се спасил по чудо, като куршумът леко одраскал бузата му.

Смятах, че нашата полиция трябва да е проявила неокачествима небрежност, за да допусне такова престъпление. Знаех добре, че германските агенти в Англия са готови на голям риск, за да постигнат целта си. „Бойкият Мак“, както го наричаха в собствената му партия, се бореше усилено и непримиримо с пацифисткото влияние, което започваше да се шири.

Той беше не само министър-председател на Англия, но и самата Англия, и би било съкрушителен и парализиращ удар за Великобритания да бъде отстранен от своята сфера на влияние.

Поаро усърдно чистеше един сив костюм с малка гъбка. Никога не е имало конте като Еркюл Поаро. Спретнатостта и редът бяха неговата страст. Сега, когато въздухът миришеше на бензин, той не беше в състояние да ми посвети цялото си внимание.

— След минутка съм с теб, приятелю. Почти привърших. Мазното петно... той е лош^[2]... аз го отстранявам... ето! — И размаха гъбичката си.

Усмихнах се и запалих нова цигара.

— Нещо интересно? — запитах след минута-две.

— Помагам на една — как ѝ казвате — чистачка да намери мъжа си. Трудна работа, изисква се такт. Защото смятам, че когато го намеря, няма да се зарадва. Какво мислиш ти? Лично аз му съчувствувам. Щом се е изпарил така, значи е бил умен човек.

Засмях се.

— Най после! Той, мазното петно, изчезна! На твоє разположение съм.

— Запитах те какво мислиш за покушението срещу Макадъм?

— *Enfantillage!*^[3] — побърза да отговори Поаро — Несериозна работа. Да стреляш с пушка никога не дава резултат. Тя е оръжие на миналото.

— Но този път без малко щяло да бъде резултатно — напомних му аз.

Поаро поклати нетърпеливо глава. Той се канеше да отговори, но хазяйката провря глава през вратата и доложи, че долу има двама джентълмени, които искат да поговорят с него.

— Не казват имената си, сър, ала викат, че било много важно.

— Нека се качат — рече Поаро, сгъвайки грижливо сивите си панталони.

След няколко минути хазяйката въведе двамата посетители, и сърцето ми подскочи, когато познах в лице то на първия не друг, а самия лорд Естер, водач на правителственото мнозинство в Камарата на общините; спътникът му, мистър Бърнард Додж, също беше член на военния кабинет и, доколкото знаех, близък личен приятел на министър председателя.

— Мосю Поаро? — произнесе лорд Естер въпросително. Приятелят ми се поклони. Големият държавник ме изгледа и се поколеба — Работата ми е поверителна.

— Можете да говорите свободно пред капитан Хейстингс — каза моят приятел и ми кимна да остана. — Той не притежава всички дарования, разбира се! Но аз отговарям за неговата дискретност.

Лорд Естер продължаваше да се двоуми, ала мистър Додж внезапно се намеси:

— Хайде да не се бавим повече, да кажем каквото имаме за казване! Опасявам се, че скоро цяла Англия ще разбере как сме я

оплескали. Нямаме време за губене.

— Моля седнете, господа — произнесе Поаро учтиво. — Настанете се на голямото кресло, милорд.

Лорд Естер леко трепна.

— Значи ме познавате?

Поаро се усмихна.

— Естествено. Нали чета малките вестници с картинки. Как може да не ви позная.

— Мосю Поаро, дошъл съм да се посъветвам с вас по един крайно спешен въпрос. Ще ви помоля да запазите пълна тайна.

— Имате честната дума на Еркюл Поаро... нищо повече не мога да ви обещаю! — произнесе тържествено моят приятел.

— Отнася се за министър-председателя. Ние сме в сериозно затруднение.

— В безизходно положение! — вметна мистър Додж.

— Значи раната е сериозна? — запитах аз.

— Каква рана?

— Раната от куршума.

— А, за това ли мислите! — извика мистър Додж презрително. — То е стара работа.

— Както казва моят колега — продължи лорд Естер, — този въпрос е приключен. За щастие не успяха. Не мога да кажа същото за второто покушение.

— Значи е имало и второ покушение?

— Да, макар и не от същия характер. Мосю Поаро, министър-председателят е изчезнал.

— Какво?

— Отвлечен е!

— Невъзможно! — извиках смаян.

Поаро ми хвърли усмъртителен поглед, от който разбрах, че ме умоляваше да си държа устата затворена.

— Колкото и невероятно да изглежда, все пак за нещастие е вярно — продължи лордът.

Поаро погледна мистър Додж.

— Преди малко казахте, мосю, че няма време за губене. Какво имате пред вид?

Двамата мъже се спогледаха, после лорд Естер отговори:

— Сигурно сте чули, мосю Поаро, за предстоящата съюзническа конференция?

Приятелят ми кимна утвърдително.

— По очевидни причини не се дават подробности кога и къде ще стане тя. Но макар и да не се издава на вестниците, разбира се, датата е добре известна сред дипломатическите кръгове. Конференцията ще се състои утре вечер — четвъртък — във Версай. Сега, предполагам, разбирате страшната сериозност на положението. Няма да скрия от вас, че присъствието на министър-председателя на конференцията е крайно необходимо. Пацифистката пропаганда, подхваната и подклаждана от германските агенти сред нас, е много дейна. По всеобщо мнение повратна точка на конференцията ще бъде силната личност на министър-председателя. Отсъствието му може да има най-съдбоносни последици — вероятно преждевременен и катастрофален мир. А нямаме кого да пратим на негово място. Единствен той може да представлява Англия.

Лицето на Поаро бе станало много сериозно.

— Значи смятате отвличането на министър-председателя за пряк опит да се осуети присъствието му на конференцията?

— Точно така, фактически тогава той беше на път за Франция.

— А кога се открива конференцията?

— Утре вечерта в девет часа.

Поаро извади от джоба си един огромен часовник.

— Сега е девет без четвърт.

— Остават двацет и четири часа — промърмори мистър Додж замислено.

— И петнайсет минути — поправи го Поаро. — Не забравяйте петнайсетте минути, мосю — те може да се окажат полезни. А сега подробностите. В Англия ли стана отвличането или във Франция?

— Във Франция. Тази сутрин мистър Макадъм пристигна във Франция. Трябваше да пренощува у главнокомандувачия, а утре да продължи за Париж. Разрушител го прехвърли през Ламанша. В Булон един от адютантите на главнокомандувачия го посрещнал с кола на главната квартира.

— Eh bien?^[4]

— Е, после тръгнаха от Булон... но въобще не пристигнали.

— Какво?

— Мосю Поаро, автомобилът и адютантът били лъжливи. Истинската кола била намерена на един страничен път, шофьорът и адютантът — здраво вързани и със запушена уста.

— А лъжливата кола?

— Все още не може да се намери.

Поаро направи нетърпелив жест.

— Невероятно! Сигурно не ще остане дълго незабелязана, нали?

— Така мислехме и ние. Смятахме, че просто трябва да търсим по-внимателно. Тази част от Франция е във военно положение. Бяхме убедени, че колата не може да стигне далеч, без да бъде забелязана. Френската полиция, нашият Скотланд ярд и военните полагат всички усилия. Наистина невероятно, както казвате... но нищо не открихме!

В този момент на вратата се почука и влезе млад офицер с добре запечатан плик, който подаде на лорд Естер.

— Тъкмо го получихме от Франция, сър. Донесох го тук, както ми бе наредено.

Министърът го разпечата жадно и нададе възклицание. Офицерът си излезе.

— Най-последна вест! Току-що са дешифрирали тази телеграма. Намерили втората кола, а също и секретаря Даниелс, упоен с хлороформ, със запушена уста и вързан, в една изоставена ферма близо до С. — Не си спомня нищо друго, освен че прилепили изотзад нещо до устата и носа му, а той се помъчил да се отскубне. Полицията смята, че казва истината.

— И нищо ли друго не са намерили?

— Не.

— Нито дори трупа на министър-председателя? Тогава има надежда. Но чудно. Защо си правят сега толкова труд да запазят живота му, след като тази сутрин са се опитали да го застрелят?

Додж поклати глава.

— Едно е напълно сигурно. Че са решили на всяка цена да осуетят присъствието му на конференцията.

— Ако е в човешките възможности, министър-председателят ще присъствува. Дано да не бъде късно. А сега, господа, разкажете ми отново всичко — от самото начало. Трябва да науча подробности и за атентата.

— Снощи министър-председателят, придружен от един от секретарите си, капитан Даниелс...

— Същият, който го придружавал и във Франция?

— Да. Както казах, стигнали с кола до Уиндзорския дворец, където министър-председателят имал аудиенция. Рано тази сутрин се върнал в града и по пътя именно станало покушението.

— Момент, ако обичате. Кой е този капитан Даниелс? Имате ли досието му?

Лорд Естер се усмихна.

— Предположих, че ще ме запитате. Нямаме много сведения за него. Не е от знатно семейство. Служил е в английската армия и е извънредно способен секретар, тъй като е изключително добър лингвист. Мисля, че говори седем езика. По тази причина именно министър-председателят го избра да го придружава във Франция.

— Има ли роднини в Англия?

— Две лели. Някоя си мисис Евърард, която живее в Хампстед, и мис Даниелс — тя пък недалеч от Аскот.

— Аскот ли? Той е близо до Уиндзор, нали?

— Не пропуснахме и тази подробност. Но не доведе доникъде.

— Значи, според вас капитан Даниелс е извън всякакво подозрение?

В гласа на лорд Естер прозвуча горчива нотка, когато отговори:

— Не, мосю Поаро. Тия дни бих се поколебал да обявя когото и да било извън всякакво подозрение.

— Tres bien^[5]. Доколкото разбирам, милорд, редно е министър-председателят да се намира под строга полицейска охрана, за да го предпази от каквото и да било нападение, нали?

Лорд Естер кимна.

— Точно така. Непосредствено след колата на министър-председателя се движеше друга с цивилни детективи. Мистър Макадъм не знаеше нищо за тези предпазни мерки. Лично той е безстрашен и своеволно би ги отменил. Но естествено полицията си взема свои мерки. Всъщност шофьорът на министър-председателя, О'Мърфи, е човек на Скотланд ярд.

— О'Мърфи? Това име е ирландско, нали?

— Да, той е ирландец.

— От коя част на Ирландия?

— Мисля, че от графство Клер.

— Tiens!^[6] Но продължавайте, милорд.

— Министър-председателят тръгнал за Лондон. Автомобилът бил закрит. Той и капитан Даниелс се настанили вътре. Втората кола, както е обичаят, се движела отзад. Но за нещастие, кой знае защо, колата на министър-председателя се отклонила от главния път...

— На място, където има завой? — прекъсна го Поаро.

— Да... но от де разбрахте?

— О, c'est evident!^[7] Продължавайте!

— Кой знае защо — продължи лорд Естер, — колата на министър-председателя се отлъчила от главния път. Полицейската кола, която не била осведомена за това отклоняване, продължила по главното шосе. След като изминал известно разстояние по пустата уличка, автомобилът на министър-председателя внезапно бил спрял от група маскирани хора. Шофьорът...

— Тоя храбрец Мърфи! — промърмори Поаро замислено.

— Шофьорът, за момент смутен, ударил спирачките. Министър-председателят подал глава от прозорчето. Мигновено екнал изстрел... после друг. Първият го одраскал по бузата, вторият за щастие минал далеч от целта. Шофьорът, който вече разбрал опасността, моментално подкарал колата напред и разпръснал шайката.

— Били на косъм от смъртта — възкликнах, потръпвайки.

— Мистър Макадъм не искал да се вдига шум заради леката рана, която получил. Заявил, че била само драскотина. Спрял при една малка селска болница, където го превързали... разбира се, не разкрил самоличността си. После продължил, както беше предвидено, право към гара Черинг крос; там го чакаше специален влак за Дувър, и след като капитан Даниелс разказал накратко за случилото се на обезпокоените полицаи, както му е редът, заминал за Франция. В Дувър се прехвърлил на чакащия го разрушител. В Булон, както знаете, го чакала лъжливата кола с английско знаме и всички полагаеми се отличителни знаци. Това ли е всичко?

— Да.

— Не сте ли пропуснали някакъв факт, милорд?

— Хм, има още нещо твърде странно.

— А именно?

— Колата на министър-председателя не се прибра, след като го оставила на Черинг крос. Полицията искаше да разпита О'Мърфи, затова веднага почна дирене. Намерили колата оставена пред един съмнителен ресторант в Сохо^[8], известен като свърталище на германски агенти.

— А шофьорът?

— Няма помен от шофьора. Той също е изчезнал.

— Значи — каза Поаро замислено, — изчезнали са двама: министър-председателят във Франция и О'Мърфи в Лондон.

Той погледна изпитателно лорд Естер, който махна отчаяно с ръка.

— Мога да ви кажа само едно, мосю Поаро: ако вчера някой ми беше подхвърлил, че О'Мърфи е предател, щях да се изсмея в лицето му.

— А днес?

— Днес не зная какво да мисля.

Поаро кимна сериозно. Той погледна пак „солника“ си.

— Да смятам ли господата, че имам картбланш... във всяко отношение? Аз трябва да мога да ходя където си искам и както си искам.

— Абсолютно. След един час за Дувър заминава специален влак с нов контингент от Скотланд ярд. Ще ви придружават офицер и цивилен полицаи, които ще бъдат изцяло на ваше разположение. Задоволява ли ви това?

— Напълно. Още един въпрос, преди да си тръгнете, господата. Какво ви накара да дойдете при мен? Аз съм неизвестен, непопулярен в този ваш голям Лондон.

— Потърсихме ви по изрична препоръка и желание на един ваш много виден сънародник.

— Comment?^[9] Моят стар приятел префектът...?

Лорд Естер поклати глава.

— По-високостоящ от префекта. Човек, чиято дума някога беше закон в Белгия... и пак ще бъде! Англия обещава това!

Поаро вдигна бързо ръка и изкозирува тържествено.

— Дай боже! Всевишният не ни забравя... Господата, аз, Еркюл Поаро, ще ви служа вярно. Само дано да бъде навреме. Но тази работа е тъмна... много тъмна... Нищо не виждам.

— Е, Поаро — извиках нетърпеливо, когато вратата се затвори подир министрите, — какво мислиш?

С бързи, сръчни движения приятелят ми приготвяше един малък куфар. Той поклати глава замислено.

— И аз не зная какво да мисля. Мозъкът ми изневерява.

— Защо, както каза ти, трябва да го отвличат, когато същата работа могат да свършат с едно чукване по главата? — разсъждавах аз.

— Ще прощаваш, mon ami^[10], но не съм казвал точно такова нещо. Сигурно са сметнали за много по-изгодно да го отвлекат.

— Но защо?

— Защото несигурността създава паника. Това е едната причина. Ако министър-председателят беше умрял, това щеше да бъде страшно бедствие, ала положението — овладяно. А сега имате парализа. Ще се появи ли министър-председателят или не? Мъртъв ли е или жив? Никой не знае и докато не се разбере, нищо определено не може да се направи. А както ти казвам, несигурността поражда паника, а именно това целят les Voches^[11]. Второ, ако похитителите го държат тайно някъде, те имат това предимство, че могат да налагат условията си и на двете страни. Германското правителство по правило не е щедър платец, но несъмнено могат да го накарат да си развърже кесията за такава работа. Трето, не ги заплашва въже. О, няма съмнение, отвличането е тъкмо работа за тях.

— В такъв случай защо най-напред се опитват да го застрелят?

Поаро махна гневно с ръка.

— Ах, точно това не мога да проумея! Просто необяснимо... глупаво! Извършили са всички приготовления (и то много добри приготовления!) за отвличането, а заплашват да провалят цялата работа с едно мелодраматично нападение, подходящо за филм, но и като филм нереално. Просто не може да го повярва човек, с тая шайка маскирани хора, и то на по-малко от двайсет мили от Лондон!

— Може да са били две съвсем отделни покушения, извършени независимо едно от друго — подхвърлих аз.

— О, не, това съвпадение е много неправдоподобно. Но има и друг въпрос: кой е предателят? Положително има предател... поне в първия случай. Но кой е той — Даниелс или О'Мърфи? Трябва да е един от двамата, иначе защо колата ще се отклони от главния път? Немислимо е министър-председателят да е съучастник в собственото

си убийство! По своя инициатива ли О'Мърфи е завил с колата или по внушение на Даниелс?

— Сигурно е било работа на О'Мърфи.

— Да, защото ако е било на Даниелс, министър-председателят щял да го чуе да дава съответното нареждане на О'Мърфи и да попита за причината. Но в тази афера изобщо има твърде много „защо“, които взаимно си противоречат. Ако О'Мърфи е почтен човек, защо се е отклонил от главния път? Ако пък е бил нечестен, защо подкарал колата отново, когато били дадени само два изстрела — като по този начин по всяка вероятност е спасил живота на министър-председателя? И пак, ако е бил честен, защо, след като тръгнал от Черинг крос, подкарал незабавно към известно свърталище на германски шпиони?

— Работата май е лоша — рекох аз.

— Нека да разгледаме случая методично. Какво говори „за“ и „против“ тези хора? Да вземем най-напред О'Мърфи. Против: че поведението му при отклоняването от главния път е подозрително; че е ирландец от графство Клер; че е изчезнал по твърде показателен начин. За: че като подкарал бързо колата, спасил живота на министър-председателя; че е човек на Скотланд ярд и ако се съди по длъжността му, надежден детектив. А сега Даниелс. „Против“ него няма много: само дето не се знае нищо за произхода му и говори твърде много езици, което е неприсъщо за един добър англичанин! (Ще прощавате, топ аті, но не ви бива за лингвисти!) А сега „за“: намерен е със запушена уста, вързан и упоен с хлороформ, което навежда на мисълта, че няма нищо общо с тази работа.

— Може сам да се е вързал и да е запушил устата си, за да отклони подозрението от себе си.

Поаро поклати глава.

— Френската полиция не би направила такава грешка. Освен това, щом веднъж О'Мърфи постигне целта си и министър-председателят бъде благополучно отвлечен, почти няма смисъл да остава. Разбира се, съучастниците му може да са го вързали и упоили, но не виждам какво са целели с това. Сега той не им е особено полезен, защото докато не се изясни случаят с министър-председателя, неизбежно ще бъде следен внимателно.

— Може би се е надявал да насочи полицията по лъжлива следа?

— Тогава защо не я насочи? Казва само, че притиснали с нещо носа и устата му и не помни нищо повече. Това не е лъжлива следа. Звучи напълно правдоподобно.

— Е, мисля, че не е зле да тръгваме за гарата — казах, като погледнах часовника. — Във Франция може да намериш повече следи.

— Възможно е, топ аті, но се съмнявам. Не ми се вярва министър-председателят да се намира в този ограничен район, където много мъчно може да бъде укрит. Щом военните власти и полицията на две страни не са го открили, какво да кажем за мен?

На Черинг крос ни посрещна мистър Додж.

— Да ви представя детектив Барнс от Скотланд ярд и майор Норман. Те ще бъдат изцяло на ваше разположение. Желая ви успех. Задачата е трудна, но не съм загубил надежда. А сега да вървя. — И министърът се отдалечи бързо.

Побъбрихме това-онова с майор Норман. Сред малката групичка на перона забелязах едно дребно човече с лице на пор, което разговаряше с някакъв висок блондин. Дребосъкът беше стар познат на Поаро — детектив-инспектор Джап, смятан за един от най-способните служители на Скотланд ярд. Той се приближи и поздрави весело моя приятел.

— Чух, че и вие се занимавате с тази работа. Костелив орех наистина. Засега ни се изплъзват с трофея си. Но мисля, че не могат да го крият дълго. Нашите хора претърсват Франция надлъж и нашир. Французите — също. Чувствувам, че е вече въпрос само на часове.

— Разбира се, ако е още жив — забеляза високият детектив мрачно.

Лицето на Джап посърна.

— Да... Но кой знае защо имам чувството, че е наистина жив.

Поаро кимна.

— Да, да, жив е. Но ще го намерим ли навреме? И аз като вас не вярвам да могат да го крият дълго.

Локомотивът изсвири и всички минахме в салон-вагона. После с бавен, ленив тласък влакът излезе от гарата.

Беше интересно пътуване. Скотландярдовците се събраха на съвещание. Разгънаха карти на Северна Франция и зашариха жадно с пръсти по пътища и села. Всеки си имаше любима теория. Поаро не проявяваше обичайната си бързивост, а седеше вторачен пред себе си и

изражението на лицето му напомняше дете пред мъчна задача. Аз разговарях с Норман, който ми се стори много забавен човек. Когато пристигнахме в Дувър, държането на Поаро много ме озадачи. Щом се качихме на парахода, малкото човече се вкопчи отчаяно в ръката ми. Вятърът духаше здравата.

— Mon Dieu!^[12] — прошепна той. — Това е ужасно.

— Кураж, Поаро — извиках. — Ще успееш. Ще го намериш. Уверен съм.

— Ах, mon ami, ти неправилно тълкуваш вълнението ми. Измъчва ме това проклето море! Le mal de mer^[13] е ужасно страдание!

— А, такава ли била работата! — стъписах се изненадан.

Усети се първият трепет на машините; Поаро изпъшка и затвори очи.

— Майор Норман има карта на Северна Франция, ако искаш, можеш да я разгледаш.

Поаро поклати нетърпеливо глава.

— О, не, о, не! Остави ме, приятелю. Нали знаеш, между стомаха и мозъка трябва да има хармония. Лавергие знае отличен способ за избягване на mal de mer. Вдишваш и издишваш бавно, ето така — въртиш главата си отляво надясно и между всяко вдишване броиш до шест.

Оставих го да се занимава с гимнастиката си и отидох на палубата.

Когато влизахме бавно в булонското пристанище, Поаро се появи спретнат и усмихнат и ми съобщи шепнешком, че системата на Лавергие се оказала „чудо“!

Джап все още чертаеше с показалец въображаеми пътища по картата си.

— Глупости! Автомобилът е тръгнал от Булон... тук се е отклонил. Убеден съм, че са прехвърлили министър-председателя в друга кола. Разбираш ли?

— Хм — промърмори високият детектив, — аз ще претърся морските пристанища. Обзалагам се десет към едно, че са го измъкнали с кораб.

Джап поклати глава.

— Много е очебийно. Веднага наредихме да се затворят всички пристанища.

Когато слязохме на брега, тъкмо се разсъмваше. Майор Норман докосна Поаро за ръката.

— Тук ви чака военна кола, сър.

— Благодаря ви, мосю. Но сега не възнамерявам да напущам Булон.

— Какво?

— Ще влезем в този хотел тук, до кея.

Както рече, така и стори. Поиска отделна стая и му дадоха. Тримата го последвахме, учудени и озадачени.

Той ни стрелна бързо с поглед.

— Добрият детектив не постъпва така, а? Отгатнах мисълта ви. Той трябва да кипи от енергия. Да тича насам-нататък. Да се просне на прашния път и да търси с лупа следи от автомобилни гуми. Да събира фасове, изтървани клечки? Такъв си го представяте, нали?

Очите му ни гледаха предизвикателно.

— Но аз — Еркюл Поаро — ви казвам, че не е така! Истинските разковничета са вътре... тук! — Той се почука по челото. — Знаете ли, нямаше нужда да напущам Лондон. Достатъчно беше да седя спокойно в апартаментата си там. Най-важното са сивите клетчици вътре. Скришно и безшумно те си вършат работата, докато изведнъж поискам карта, сложа пръст на някое място — ето така — и кажа: министър-председателят е тук! И толкова! С метод и логика се постига всичко! Това бясно препускане из Франция беше грешка — като игра на криеница. Но сега, макар че може да е късно, аз веднага ще се заловя за работа отвътре. Ще ви помоля, приятели, за тишина.

И цели пет часа малкото човече седя неподвижно, премигвайки като котарак; зелените му очи блещукаха и постепенно ставаха все по-зелени и по-зелени. Човекът от Скотланд ярд явно се отнасяше с презрение към него, майор Норман беше отегчен и нетърпелив, а на мен ми се струваше, че времето минава уморително бавно.

Най-после станах и се промъкнах колкото се може по-безшумно до прозореца. Тази работа се превръщаше в комедия. Скришом се безпокоях за приятеля си. Ако се провалеше, по-добре бе да не се проваля по такъв смешен начин. Гледах небрежно от прозореца парахода с отпускари, който бълваше кълба дим, закотвен до кея.

Изведнъж ме стресна гласът на Поаро близо до рамото ми.

— Mes amis^[14], да тръгваме!

Обърнах се. Приятелят ми беше странно преобразен. Очите му святкаха от възбуда, гърдите му се издуваха до пръсване.

— Какъв глупак бях, приятели! Но най-после прозрях.

Майор Норман забърза към вратата.

— Ще поръчам кола.

— Няма нужда. Не ми трябва. Слава богу, че вятърът отслабна.

— Да не възнамерявате да вървите пеш, сър?

— Не, млади приятелю. Аз не съм свети Петър. Предпочитам да прекося морето с параход.^[15]

— Да прекосите морето ли?

— Да. За да работи човек методично, трябва да започне от самото начало. А началото на тази афера е в Англия. Затова се връщаме в Англия.

В три часа стояхме пак на перона на гара Черинг крос. Поаро остана глух за всички наши възражения и все повтаряше, че да започнеш от началото не само не е губене на време, но е и единственият изход. По пътя той бе говорил полугласно с Норман, който изпрати от Дувър цял сноп телеграми.

Норман разполагаше със специални пропуски, тъй че навсякъде минавахме за рекордно кратко време. В Лондон ни чакаше голяма полицейска кола с няколко цивилни полицаи, един от които подаде на приятеля ми лист, изписан на пишеща машина. На изпитателния ми поглед Поаро отговори:

— Списък на селските болници в определен радиус западно от Лондон. Изисках го телеграфически от Ду-вър.

Полетяхме като вихрушка по лондонските улици. Озовахме се на пътя за Бат. Продължихме през Хемърсмит, Чизуик и Brentford. Започвах да се сещам къде отиваме. През Уиндзор за Аскот. Сърцето ми подскочи. В Аскот Даниелс имаше леля. Значи търсехме него, а не О'Мърфи.

Спряхме чинно пред пътната врата на една спретната вила. Поаро изскочи и натисна звънеца. Видях как жизнерадостното му лице се помрачи и навъси от недоумение. Явно не беше доволен. Най-после се отзоваха на позвъняването. Въведоха го вътре. След няколко минути се показа отново и скочи в колата, като поклати кратко и рязко глава.

Започнах да губя надежда. Вече минаваше четири. Дори и да намереше улики, доказващи вината на Даниелс, каква полза от тях, ако не узнаеше от някого точното място във Франция, където беше задържан министър-председателят?

На връщане към Лондон няколко пъти се отклонихме от главното шосе и от време на време спирахме пред някоя малка сграда — не ми беше трудно да позная, че е селска болница. Поаро се задържаше само броени минути във всяка от тях, но при всяко спиране лицето му все повече възвръщаше жизнерадостния си вид.

Той пошушна нещо на Норман, който отговори:

— Да, ако свърнете наляво, ще ги намерите при моста — чакат там.

Завихме по един страничен път и в сгъстващия се здрач забелязах втора кола, която чакаше край пътя. В нея имаше двама цивилни полицаи. Поаро слезе и поговори с тях, после поехме в северна посока, следвани отблизо от втората кола.

Известно време карахме така; целта ни явно беше някое от северните предградия на Лондон. Най-после спряхме пред пътната врата на една висока къща, разположена в двор малко по-навътре от пътя.

Норман и аз останахме в колата. Поаро и един от детективите се приближиха до входа и позвъниха. Отвори ни спретната камериерка. Заговори детективът:

— Аз съм полицейски служител и имам разрешение да обискирам тази къща.

Момичето изписка тихо и зад него в преддверието се показа висока, красива жена на средна възраст.

— Затвори вратата, Едит. Предполагам, че са крадци.

Но Поаро бързо пропъкна крак в пролуката и в същия миг наду свирка. Другите детективи моментално притичаха и нахълтаха в къщата, като затвориха подире си.

Близо пет минути двамата с Норман проклинахме принудителното си бездействие. Най-сетне вратата се отвори наново и изскочиха агентите, които водеха трима арестанти — една жена и двама мъже. Закараха жената и единия от мъжете във втората кола. Лично Поаро настани другия мъж в нашия автомобил.

— Трябва да замина с другите, приятелю. Но пазете добре този джентълмен. Не го ли познавате? Eh bien, позволете ми да ви го представя — мосю О'Мърфи.

О'Мърфи! Гледах го със зяпнала уста, когато потеглихме отново. Той не беше окован в белезници, но едва ли би се опитал да избяга. Седеше вторачен пред себе си, като замаян. Във всеки случай двамата с Норман лесно можехме да се справим с него.

За мое учудване продължихме в северна посока. Значи не се връщахме в Лондон! Това много ме озадачи. Изведнъж колата намали скорост и познах, че сме близо до Хендънския аеродром. Моментално съобразих какво целеше Поаро. Той възнамеряваше да се добере до Франция със самолет.

Идеята беше смела, но явно неосъществима. Телеграма щеше да стигне по-бързо. Нямаше време за губене. Трябваше да отстъпи на други личната заслуга за спасяването на министър-председателя.

Когато приближихме, майор Норман слезе и мястото му зае цивилен агент. Той се съвещава няколко минути с Поаро, после бързо се отдалечи.

Аз също слязох и улових Поаро за ръката.

— Моите поздравления, стари приятелю! Значи ти казаха скривалището? Но виж какво, ти трябва веднага да телеграфираш във Франция. Ако отидеш сам, ще закъснееш.

Минута-две Поаро ме гледа особено.

— За съжаление, приятелю, има неща, които не могат да се пращат с телеграма.

В този момент майор Норман се върна, придружен от един млад офицер в униформа на военновъздушните сили.

— Това е капитан Лайъл, който ще ви закара със самолета си до Франция. Готов е да тръгне веднага.

— Облечете се по-дебело, сър — каза младият пилот. — Мога да ви услужа с палто, ако желаете.

Поаро гледаше огромния си часовник.

— Да, имаме време — промърмори си той, — точно колкото ни трябва. — После вдигна глава и се поклони на младия офицер. — Благодаря ви, мосю. Но не съм аз пътникът ви. Ето, този джентълмен ще бъде.

Говорейки, той се дръпна настрана и от мрака изскочи някакъв силует. Беше вторият арестант, който бе пътувал с другата кола, и когато светлината падна на лицето му, зяпнах от изненада.

Той беше министър-председателят!

— За бога, обяснете ми всичко — извиках нетърпеливо, когато поехме с Поаро и Норман към Лондон. — Как са успели да го промъкнат наново в Англия, дявол да го вземе?

— Не е било нужно да го промъкват — отговори Поаро хладно. — Министър-председателят изобщо не е напущал Англия. Той е бил отвлечен по пътя от Уиндзор за Лондон.

— Какво?

— Ей сега ще обясня всичко. Министър-председателят бил в колата си, секретарят му — до него. Изведнъж в лицето му бил притиснат тампон, напоен с хлороформ...

— Но от кого?

— От талантливия лингвист капитан Даниелс. Щом министър-председателят загубва съзнание, Даниелс грабва рупора и заповядва на О'Мърфи да завие надясно, на което шофьорът се подчинява, без да подозира нищо. Няколко ярда по-далеч по този пуст път се намира наглед повредена кола. Шофьорът дава знак на О'Мърфи да спре. Последният намалява скоростта. Непознатият се приближава. Даниелс се навежда от прозорчето, и навярно с помощта на някаква бърза упойка, като например етилов хлорид, номерът с хлороформа се повтаря. След няколко секунди двамата безпомощни мъже са измъкнати и прехвърлени във втората кола, а местата им заемат други двама.

— Невъзможно!

— Pas du tout!^[16] Не си ли виждал във вариететата с каква изумителна точност имитират знаменитости? Няма нищо по-лесно от това да се дегизираш като видна личност. Много по-лесно е да дублираш министър-председателя на Англия, отколкото например мистър Джон Смит от Клепъм. Колкото до „дубльора“ на О'Мърфи, никому няма да направи впечатление, преди да е заминал министър-председателят, а дотогава той ще е офейкал. От Черинг крос този човек кара право към свърталището на приятелите си. Влиза като О'Мърфи, а излиза като съвсем друг човек. О'Мърфи е изчезнал, след като е оставил подире си желаната подозрителна следа.

— Но всички видели човека, дегизиран като министър-председателя!

— Никой, който го познава лично или отблизо, не го е видял. А Даниелс се мъчел по възможност да го пази от досег с когото и да било. Нещо повече, лицето му било превързано и ако има нещо особено в държането му, ще си го обяснят с душевно сътресение — последица от покушението. Мистър Макадъм е с чувствително гърло и винаги се старае да пази гласа си пред важна реч. Измамата можела да се поддържа много лесно чак до Франция. Но там тя щяла да бъде практически невъзможна — затова министър-председателят изчезва. Полицията на тази страна се втурва през Ламанша, но никой не си прави труда да вникне в подробностите на първото покушение. За да подхранват илюзията, че отвличането е станало във Франция, по много убедителен начин запущват устата на Даниелс и го упояват с хлороформ.

— А човекът, който изпълнявал ролята на министър-председателя?

— Маха дегизировката си. Той и мнимият шофьор може да бъдат арестувани като подозрителни, но никой не би се сетил за действителната им роля в тази драма, и накрая ще ги освободят поради липса на улики.

— Ами истинският министър-председател?

— Него и О'Мърфи откарали право в къщата на „мисис Евърард“ в Хампстед, така наречената „леля“ на Даниелс. В действителност тя е фрау Берта Ебентал, която полицията търси отдавна. Какъв ценен подарък им направих аз... да не говорим за Даниелс! Ах, колко хитър план, ала не е взел пред вид, че и Еркюл Поаро е хитър!

Смятам, че моят приятел трябва да бъде извинен за този изблик на суетност.

— Кога най-напред започна да прозираш истината?

— Когато подхванах работата отдето трябва — отвътре! Не можех да проумея каква връзка има между атентата и отвличането... но като разбрах, че в резултат от атентата министър-председателят е заминал за Франция с превързано лице, започна да ми просветлява! А когато обходих всички селски болници между Уиндзор и Лондон и установих, че въпросната сутрин никому, отговарящ на моето

описание, не са превързвали лицето, вече бях сигурен! Останалото беше детинска игра за мозък като моя!

На другата сутрин Поаро ми показа една телеграма, която току-що бе получил. Не беше обозначено нито откъде е, нито от кого е. Съдържаше само една дума:

„Навреме“.

По-късно същия ден вечерните вестници поместиха информация за съюзническата конференция. Те наблягаха по-специално на бурните овации, оказани на мистър Дейвид Макадъм, чиято вдъхновяваща реч бе оставила дълбоко и трайно впечатление.

[1] Става дума за Първата световна война. — Б.пр. ↑

[2] Поаро смята, че на английски съществителното „петно“ е от мъжки род. — Б.пр. ↑

[3] Детинщина (фр.) — Б.пр. ↑

[4] Е? (фр.) — Б.пр. ↑

[5] Много добре (фр.) — Б.пр. ↑

[6] Я гледай! (фр.) — Б.пр. ↑

[7] Това е очевидно (фр.) — Б.пр. ↑

[8] Сохо — лондонски квартал северно от Темза, забележителен със своите френски и италиански ресторанти. — Б.пр. ↑

[9] Какво? (фр.) — Б.пр. ↑

[10] Приятелю (фр.). — Б.пр. ↑

[11] Швабите (фр.). — Б.пр. ↑

[12] Боже мой (фр.) — Б.пр. ↑

[13] Морската болест (фр.) — Б.пр. ↑

[14] Приятели (фр.) — Б.пр. ↑

[15] Според библията свети Петър оставил ладията си сред морето, за да отиде до Христос пеш по водата. — Б.пр. ↑

[16] Съвсем не (фр.) — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.